

Arrest

nr. 68 447 van 14 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanese geboren in Beleg en bent u Kosovaars staatsburger. U woonde samen met uw echtgenoot en vijf kinderen in Pejë. Op 17 februari 2009 gooiden onbekenden een bom door het venster. De politie en KFOR (Kosovo Force) kwamen ter plaatse.

Niemand had echter een idee wie de dader(s) konden zijn. Jullie hadden vroeger nooit problemen. U dacht dat jaloezie een mogelijk motief zou kunnen zijn, omdat uw echtgenoot vroeger in zaken zat. Een tijdje later kwam de politie aan jullie deur, omdat ze een anonieme telefoon had gekregen waaruit bleek dat uw zoon (V.) (O.V. X) ontvoerd was. U gaf de politie zijn telefoonnummer, zodat ze hem kon bereiken. Hij bleek uiteindelijk niet ontvoerd te zijn. Hierna trok uw zoon naar België, waar hij op 1

december 2009 asiel vroeg. Zeven maanden voor uw vertrek uit Kosovo probeerde een onbekende uw zoon (Vi.) uit zijn klas te ontvoeren. Gelukkig was uw zoon toen niet meer aanwezig. Noch de school noch u brachten de politie op de hoogte van deze ontvoeringspoging. U kreeg ook nog een tweetal anonieme dreigtelefoons met de boodschap dat uw zoon ontvoerd zou worden. U veranderde daarop van telefoonnummer en de dreigtelefoons hielden op. In diezelfde periode smeten onbekenden een steen door jullie ruit. De politie kwam en onderzocht de plaats, maar zonder resultaat. U vond dat de politie niets deed. Omdat jullie geen rust kenden, besloot u met uw zoon (Vi.) Kosovo in april 2011 te verlaten. Jullie kwamen naar België, waar jullie op 19 april 2011 asiel aanvroegen. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uitgereikt in Pejë op 26 maart 2009; een convocatie op naam van uw zoon (V.S.) waarbij hij uitgenodigd wordt voor een gesprek op het politiebureau van Pejë op 5 maart 2009; een document van de KFOR d.d. 10 maart 2009 waaruit blijkt dat KFOR naar aanleiding van de bomaanslag van 17 februari 2009 intervenieerde; een verzoek van de procureur gericht aan de politie van Pejë met de vraag om bijkomende onderzoeksdaten te stellen in het onderzoek naar de dader(s) van de bomaanslag; een kopie van een politierapport d.d. 18 maart 2009 gericht aan de procureur van Pejë waarin alle door de politie uitgevoerde onderzoeksdaten naar aanleiding van de bomaanslag opgelijst worden; een brief van uw echtgenoot gericht aan Eulex in verband met het politie-onderzoek naar aanleiding van de bomaanslag; een document waaruit blijkt dat Eulex voorgaande brief op 13 april 2011 ontving; en het antwoord van Eulex op voorgaande brief d.d. 5 mei 2011 waaruit blijkt dat het onderzoek van de politie op een correcte manier gevoerd werd.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat u Kosovo verlaten hebt uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient vooreerst vastgesteld te worden dat de door u beweerde moeilijkheden met onbekenden louter gemeenrechtelijk en interpersoonlijk van aard zijn. U en uw gezin hadden problemen met een (of meerdere) onbekende(n) die omwille van een voor u onbekende reden een granaat en een steen naar uw woning gooide(n), uw kinderen dreigde(n) te ontvoeren en daartoe ook pogingen ondernam(en). Hierdoor raakten zowel u als uw zoon gestresseerd. Uit niets blijkt dat er enig verband is met de criteria van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Bovendien heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u als gevolg van de door u aangehaalde problemen of eventuele problemen in de toekomst geen of onvoldoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten. U verklaarde dat de politie naar aanleiding van jullie politiekachten niets deed (CGVS, p. 9). Dit heeft u echter niet aannemelijk gemaakt. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde documenten blijkt immers dat zowel de Kosovaarse politie als KFOR na de bomaanslag bij u thuis kwamen en een uitgebreid onderzoek voerden. De plaats waar het misdrijf gebeurde werd verzegeld, de Regional Crime Technical Unit nam foto's en onderzocht mogelijke bewijsstukken, er werd een DNA-sporenonderzoek uitgevoerd, slachtoffers en getuigen werden ondervraagd. Ook na de aanslag met de steen kwam de KP ter plaatse en nam foto's. Toen de politie vermoedde dat uw oudste zoon ontvoerd was, deed ze het nodige om te checken of deze informatie klopte. Uit het feit dat het politieonderzoek in het kader van deze zaak geen vruchten afwierp, kan echter niet meteen een onwil van de politie om de daders van dit misdrijf op te sporen afgeleid worden. Het ontbreken van een concreet resultaat kan immers te wijten zijn aan diverse factoren, zoals, wat u ook aangaf, de onbekendheid van de daders of het gebrek aan getuigen. Bovendien blijkt uit het door u neergelegde document opgesteld door Eulex d.d. 13 april 2011 dat het onderzoek volgens Eulex wel degelijk goed uitgevoerd werd. Dat de politie in Kosovo goed functioneert, blijkt overigens ook uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Hieruit blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen de politie en justitie niet altijd optimaal -, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt

voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Wat betreft uw overige problemen, i.e. de ontvoeringspoging waarvan uw zoon V. dreigde het slachtoffer te worden en de dreigtelefoons, diende u geen klacht in omdat u vond dat het de taak was van de school en omdat de politie toch niets zou doen (CGVS, p. 11-12). Deze houding, i.e. het niet indienen van een klacht naar aanleiding van dergelijke zwaarwichtige problemen, is echter hoogst bevreemdend. Het feit dat jullie enerzijds wél de politie op de hoogte brachten van de granaataanslag en het werpen van een steen en dat jullie anderzijds de politie niet inlichtten wanneer uw zoon slachtoffer werd van een ontvoeringspoging of wanneer u slachtoffer was van telefonische bedreigingen zijn immers moeilijk met elkaar in overeenstemming te brengen. Door deze ongerijmdheid komt de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde problemen op de helling te staan. Hoe dan ook is uw verklaring voor uw nalaten, met name dat u vond dat de school van uw zoon klacht had moeten indienen en dat de politie geen belang zou hechten aan dergelijke dreigtelefoons, is geenszins afdoende, gezien hierboven reeds gebleken is dat de politie naar aanleiding van uw problemen een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd en dat ze serieuze inspanningen leverde om criminele feiten aan te pakken. De autoriteiten kunnen bovendien niet optreden als ze niet op de hoogte gesteld worden van criminele feiten. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om tegen uw belagers beschermd te worden en eventuele verdere problemen te voorkomen. Hieraan kan tot slot nog toegevoegd worden dat internationale bescherming slechts ingeroepen kan worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden (cf. supra) op redelijke wijze zijn uitgeput.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Het door u neergelegde identiteitsdocument doet geen afbreuk aan bovengaande bevindingen. Uw identiteit en nationaliteit worden niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerst en enig middel beroept verzoekster zich op een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet alsook op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Zij meent tevens dat de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

Verzoekster is van mening dat de commissaris-generaal haar aangehaalde vrees geenszins afdoende onderzocht heeft. Meer bepaald werd geen rekening gehouden met de vaststelling dat de bescherming niet gegarandeerd kan worden door de in Kosovo aanwezige nationale en internationale autoriteiten. Verzoekster citeert uit een recent internationaal rapport van het U.S. Department of State.

2.2. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, blijkt dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Derhalve voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoekster voert geen concreet verweer inzake de concrete motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus. Verwerende partij is dan ook terecht van mening dat de concrete vaststelling van de commissaris-generaal dienaangaande, met name de vaststelling dat de door verzoekster aangehaalde moeilijkheden met onbekenden van louter gemeenrechtelijke en interpersoonlijke aard zijn en geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie, onverminderd overeind blijft.

Waar verzoekster aanhaalt dat commissaris-generaal de door haar aangehaalde asielmotieven niet op afdoende wijze heeft onderzocht daar deze geen rekening heeft gehouden met de recente rapporten en informatie aangaande de situatie in Kosovo anno 2011 en hierbij verwijst naar een rapport van het U.S. Department of State "*Kosovo Country Report on Human Rights Practices for 2011*" (van 8 april 2011) dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal, en de Raad in het kader van het devolutieve karakter van het beroep, oordeelt op grond van de feitelijke elementen zoals die worden aangereikt door de asielzoeker.

In casu blijkt uit zowel verzoeksters verklaringen als uit de door haar neergelegde documenten dat de in Kosovo aanwezige nationale en internationale autoriteiten wel degelijk een uitgebreid onderzoek voerden naar de aanslag door onbekenden waarvan zij het slachtoffer was. Dat dit onderzoek geen vruchten afwierp, is niet noodzakelijk te wijten aan een onwil van de Kosovaarse politie om de daders van dit misdrijf op te sporen, te meer daar verzoekster zelf een document neerlegt van Eulex waarin nogmaals bevestigd wordt dat het onderzoek naar de bomaanslag wel degelijk goed en correct werd uitgevoerd. In het licht van deze feiten alsook in het licht van de objectieve informatie aanwezig in het administratieve dossier werd terecht vastgesteld dat de in Kosovo aanwezige autoriteiten anno 2011 wel degelijk redelijke maatregelen nemen ter bescherming van verzoekster, mede in acht genomen dat de bescherming van de staat geen resultaatsverplichting kan inhouden.

Waar verzoekster de concrete motieven van de bestreden beslissing dienaangaande tracht te ontkrachten door het louter verwijzen naar een algemeen landenrapport dat dateert van het jaar 2011, stelt verwerende partij terecht vast dat zij op geen enkele manier aantoonst in welke mate dit rapport afbreuk zou doen aan de veelheid aan bronnen en informatie waarop de commissaris-generaal zich baseerde bij het nemen van de bestreden beslissing.

De overige motieven van de bestreden beslissing, meer bepaald deze met betrekking tot verzoeksters laconieke en weinig overtuigende houding met betrekking tot de overige door haar aangehaalde problemen, *in casu* dat zij naliet klacht in te dienen met betrekking tot de poging tot ontvoering van haar jongste zoon, blijven ook onverminderd overeind daar deze niet worden weerlegd.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekster beroept zich inzake de subsidiaire beschermingsstatus op geen andere feiten dan deze ten grondslag aan haar vluchtrelaas. Gelet op de hoger aangehaalde beschermingsmogelijkheden evenals de elementen in het dossier, toont zij niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd niet geschonden.

2.5. De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Gelet op wat voorafgaat, werd de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing overwegingen die haar afdoende motiveren.

2.6. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS